

[Johan Asmussen.]

sagtens stå og sige, tænker alle de ærede medlemmer, for er der noget, der falder mig svært, er det det. Det skal jeg villigt indrømme. Det har måske bl. a. den forklaring, at jeg ikke plejer at møde med manuskript, bl. a. fordi jeg ikke har tid til det. På den anden side er jeg altså som sagt ganske enig med det ærede medlem hr. Holger Eriksen, når han i Jyllands-Posten skriver, at det kan være direkte farligt for tingets værdighed, hvis taletiden tvangsmæssigt bliver skåret så langt ned, at det er endnu vanskeligere at undgå klicheerne.

Nu taler vi her om taletider, som om 20 minutter er så forfærdelig længe. Andre steder er taletiden imidlertid, hvis den er fastsat, 1 time. Nogle steder er der overhovedet ikke fastsat nogen generel taletid, hvorimod der er mulighed for at fastsætte den for hver enkelt sag og foretage visse begrænsninger. Så forfærdelig farligt er det altså vist ikke herhjemme. Nej, det, man måske skulle prøve at komme bort fra — og som i realiteten er forbudt i forbunds-dagens forretningsorden og i hvert fald i den nye hollandske forretningsorden — er oplæsning af manuskripter. Jeg er klar over, at jeg vist her rører ved noget brandfarligt stof. Det har vist tidligere været forbudt her i folketinget. Jeg ved ikke, hvorfor man ophævede det, men meget taler for, at man skulle overveje at nærme sig en sådan regel.

Hvad angår konsekvenserne af en nedskåret taletid, særlig ved første behandling, er det givet, at det særlig går ud over de små partier, som ikke er udvalgsberettigede, og som ved første behandling i realiteten har deres eneste chance for at kunne sige noget, som dog muligvis kunne øve en og anden indflydelse eller vække en tanke under udvalgsarbejdet. Der svares hertil: ja men så kan I jo komme ved anden behandling, dér kan man frit boltre sig. Det er imidlertid en kendsgerning, at når først sagen har været igennem udvalgsbehandlingen, er den i realiteten færdig og skåret til.

Det, der kan siges ved anden behandling, har uendelig ringe betydning, det er i virkeligheden en ren illusion. Jeg mener derfor, at man, hvis man vil fastholde forslaget om 10 minutter ved første behandling, burde have en særlig regel for ordførere for par-

tier, der ikke i henhold til forretningsordenen har ret til repræsentation i 17 mands udvalget. De bør have lov at beholde de 20 minutter.

Tanken om større anvendelse af korte bemærkninger har vor fulde tilslutning. Jeg synes endda, det ville være forfriskende, hvis der ligefrem var mulighed for superkorte replikskifter indimellem. Det er vist muligt i Norge, og det er i hvert fald meget almindeligt i forbundsdagen i Bonn, ved jeg.

Så kommer jeg til hele spørgsmålet om udvalgene. Vi er noget betænkelige ved tendensen i en væsentlig udstrækning af anvendelsen af faste udvalg, selv om der jo er meget, der kan tale for at gå den vej, og det ender vel også med det. Jeg kan godt se, at det i mange henseender er så praktisk. Det, man nu gør ved denne lejlighed, er dog ikke så overvældende, en udvidelse med 2 faste udvalg, så det skal jeg ikke opholde mig meget ved.

Derimod vil jeg lige gøre en bemærkning om systemet med stedfortrædere. Jeg synes, det er helt naturligt, at man indfører muligheden af stedfortrædere i de faste udvalg, men vil da henstille, at man indfører det samme i alle andre udvalg. Jeg kan ikke se, hvorfor i alverden medlemmerne af alle udvalg ikke skulle have mulighed for at lade sig repræsentere. Jeg har ikke indtryk af, at det er alt for sædvanligt, at alle 17 medlemmer møder altid og hver gang, og jeg er klar over, at det på ingen måde er, fordi de forsømmer det, men fordi de altså ikke kan være flere steder samtidig.

Jeg kommer så til spørgsmålet om adgangen til at blive indvalgt i udvalgene. Vore regler herom er efter min mening alt for stive og ortodokse, og den praksis, der følges, alt for partiegoistisk, også når det drejer sig om ikke-partipolitiske spørgsmål. Jeg kan ikke lade være med at nævne et eksempel fra for ganske nylig, nemlig den 19. november. I forbindelse med ligningsloven, hvori der var nogle bestemmelser om Grønlandsarbejdernes skat, gjorde jeg nogle bemærkninger om de betænkeligheder, der var fremsat af det ærede medlem hr. Knud Hertling, og betegnede det som meningsløst, at ingen af de grønlandske medlemmer havde været med i udvalget. Det ærede medlem hr. Peter Nielsen, der var ordfører, svarede mig, at man i udvalget havde været